

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

”Du är mina händer”

Som vår mästare, Jesu Kristi lärjungar är vi kallade att stödja och belä istället för att fördöma.

Det berättas att bombningarna under andra världskriget orsakade svåra skador på en stor Jesusstaty. När stadsborna fann statyn bland ruinerna sörjde de, eftersom den hade varit en symbol för deras tro och Guds inflytande på deras liv.

Experter kunde laga större delen av statyn, men händerna hade skadats så svårt att de inte kunde restaureras. En del föreslog att de skulle anlita en skulptör till att göra nya händer, men andra ville lämna den som den var — en ständig påminnelse om krigets tragedi. Det slutade med att statyn fick vara utan händer. Men folket i staden lade till en skylt på foten av statyn av Jesus Kristus där följande enkla ord står: ”Du är mina händer.”

Vi är Kristi händer

Man kan dra en stor lärdom av berättelsen. När jag tänker på Frälsaren föreställer jag mig honom ofta med utsträckta händer, hur han sträcker sig ut för att trösta, hela, välsigna och älska. Han såg alltid *till* — aldrig *ner på* människor. Han älskade de enkla och de ödmjuka och gick bland dem, betjänade dem och gav dem hopp och frälsning.

Det var det han gjorde under jordelivet, det är det han skulle göra om han levde bland oss idag, och det är det vi bör göra som hans lärjungar och medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Den här vackra påskmorgonen vänds våra tankar och hjärtan till honom — Israels hopp och världens ljus.

När vi följer hans fullkomliga exempel kan våra händer bli hans händer, våra ögon hans ögon och vårt hjärta hans hjärta.

Våra händer kan omfamna

Jag är djupt imponerad av hur våra medlemmar i kyrkan sträcker sig ut

mot andra. När vi hör talas om era osjälviska offer och överväldigande barmhärtighet sväller vårt hjärta av tacksamhet och glädje. Ni är ett ljus för världen och över hela jordklotet är ni kända som goda och barmhärtiga.

Tyvärr hör vi också ibland talas om medlemmar som blir modfärdiga och därför slutar att komma till och delta i kyrkans möten, på grund av att de känner sig utanför.

I min ungdom låg Tyskland i ruiner efter andra världskriget. Många var hungriga, sjuka och döende. Jag kommer mycket väl ihåg hjälpsändningarna med mat och kläder som kom från kyrkan i Salt Lake City. Än idag minns jag hur kläderna luktade och jag känner fortfarande sötman i de konserverade persikorna.

Det hände att en del gick med i kyrkan på grund av förnödenheterna de fick. En del medlemmar såg ner på de här nya medlemmarna. De gav dem till och med ett öknamn: *Büchsen Mormonen* eller ”Konserv-mormoner”. De tyckte illa om de nya medlemmarna eftersom de trodde att de skulle avfalla när deras timliga behov väl var tillgodosedda.

En del lämnade kyrkan, men många stannade — de kom till kyrkan, smakade evangeliets sötma och kände sig ömt omfamnade av omtänksamma bröder och systrar. De hade kommit ”hem”. Och idag, tre eller fyra generationer senare, kan många familjer spåra sitt medlemskap i kyrkan tillbaka till dessa nya medlemmar.

Jag hoppas att vi välkomnar och älskar alla Guds barn, också dem som kanske klär sig, ser ut, talar eller kanske bara gör saker annorlunda. Det är inte bra att göra så att andra känner sig otillräckliga. Låt oss lyfta upp dem vi har omkring oss. Låt oss räcka ut en

välkomnande hand. Låt oss skänka våra bröder och systrar i kyrkan ett så stort mått av humanitet, barmhärtighet och kristlig kärlek att de äntligen känner att de har hittat hem.

Låt oss, när vi frestas att döma andra, tänka på Frälsaren som "älskar världen så högt, att han lägger ned sitt eget liv för att kunna dra *alla* människor till sig ...

[Han säger]: Kom till mig, ni alla jordens ändar ... [för] *alla* människor har samma förmån, den ene som den andre, och ingen förmenas."¹

När jag läser skrifterna verkar det som om de som får ta emot Frälsarens strängaste förebråelser ofta är de som tycker att de själva är bättre på grund av sitt välstånd, inflytande eller självuppskattade rättfärdighet.

Vid ett tillfälle gav Frälsaren en liknelse om två män som gick till templet för att be. Den ena mannen, en respekterad farisé, bad: "Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor, rånare, brottslingar, äkten-skapsbrytare, eller som den där publikanen. Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag tjänar."

Den andre mannen, en hatad publikan, stod "långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för bröstet och bad: Gud, var nådig mot mig, syndare."

Och Jesus sade: "Jag säger er: Han gick hem rättfärdig, inte den andre."²

I sanning är det så att vi "alla [har] syndat och saknar härligheten från Gud".³ Vi står alla i behov av nåden. När vi förs inför Guds skrank på den sista dagen, hoppas vi då inte på förlåtelse för våra många ofullkomligheter? Längtar vi inte efter att få känna Frälsaren omfamna oss?

Det tycks bara rätt och riktigt att vi ger till andra det som vi själva så

innerligt önskar oss själva.

Jag menar inte att vi ska godta synden eller ha överseende med det onda, vare sig i vårt eget liv eller i världen. Men i vår iver förväxlar vi ibland synden med syndaren och vi dömer för snabbt och med för lite barmhärtighet. Vi vet genom nutida uppenbarelse att "själarna är mycket värdefulla i Guds ögon".⁴ Vi kan lika lite mäta värdet på en annan själ som vi kan mäta vidden på universum. Varje person vi möter är betydelsefull i vår himmelske Faders ögon. När vi väl förstår detta kan vi börja förstå hur vi bör behandla vår nästa.

En kvinna som hade genomlidit år av prövningar och sorg sade med gråt i rösten: "Jag har insett att jag är som en gammal 20-dollarsedel — skrynklig,

sliten, smutsig, tilltygad och ärrad. Men jag är fortfarande en 20-dollarsedel. Jag är värd någonting. Trots att jag inte ser ut mycket för världen och trots att jag är illa medfaren och sliten, är jag fortfarande värd hela beloppet."

Våra händer kan trösta

Med detta i åtanke, låt vårt hjärta och våra händer ständigt sträckas ut i barmhärtighet mot andra, för alla vandrar längs sin egen svåra stig. Som Jesu Kristi, vår Mästares, lärjungar är vi kallade att stödja och hela istället för att fördöma. Vi är befallda att "sörja med dem som sörjer" och "trösta dem som står i behov av tröst".⁵

Det är ovärdigt av oss som kristna att tycka att de som lider förtjänar det. Påsksöndagen är en bra dag att minnas

att vår Frälsare villigt tog på sig allas våra smärtor, sjukdomar och bedrövelser — även för dem av oss som vi kanske tycker förtjänar lidandet.⁶

I Ordspråksboken står det att ”en väns kärlek består alltid, en broder föds för att hjälpa i nöd”.⁷ Låt oss älska varandra oupphörligen. Och låt oss speciellt vara till hjälp för våra bröder och systrar under svåra tider.

Våra händer kan tjäna

En gammal judisk legend handlar om två bröder, Abram och Zimri, som ägde en åker och skötte den tillsammans. De kom överens om att dela

upp både arbetet och skörden i lika delar. Zimri hade svårt att somna på kvällen när skörden var över, för det tycktes inte rätt att Abram, som hade hustru och sju söner att livnära, bara skulle få hälften av skörden medan han, som bara hade sig själv att försörja, skulle få så mycket.

Så Zimri klädde på sig och gick tyst ut på åkern. Där tog han en tredjedel av sin skörd och lade den i sin brors hög. Sedan gick han till sängs igen, nöjd med att han gjort det rätta.

Samtidigt kunde inte heller Abram somna. Han tänkte på sin stackars bror Zimri, som var alldeles ensam och inte hade några söner till hjälp. Det tycktes inte rätt att Zimri, som hade arbetat så hårt alldeles ensam, bara skulle få hälften av skörden. Det kunde inte vara rätt i Guds ögon. Så Abram gick tyst ut på åkern och tog en tredjedel av sin skörd och lade den i sin älskade brors hög.

Nästa morgon gick bröderna ut till åkern och förvånades båda över att högarna fortfarande såg lika stora ut. Den kvällen smög bröderna ut ur huset för att upprepa arbetet från föregående natt. Men den här gången upptäckte de varandra och när de gjorde det grät de och omfamnade varandra. Båda var mållösa, för hjärtat svämmande över av kärlek och tacksamhet.⁸

Det är barmhärtighetens anda: att vi älskar andra som oss själva,⁹ söker deras lycka och gör det vi hoppas att de ska göra mot oss.¹⁰

Sann kärlek kräver handling

Sann kärlek kräver handling. Vi kan tala om kärlek dagen lång — vi kan skriva kort eller dikter som förkunnar den, sjunga sånger som prisar den och hålla en predikan som uppmuntrar till den — men om vi inte visar den kärleken i handling är våra ord inte

mer än ”en ljudande malm eller en skrällande cymbal”.¹¹

Kristus talade inte bara om kärlek, han visade den varje dag i sitt liv. Han drog sig inte ifrån folksamlingen. Mitt bland alla människor räckte Jesus ut handen mot den enskilde. Han räddade de vilsna. Han undervisade inte bara om att visa kärlek för att sedan delegera den faktiska tillämpningen till andra. Han gjorde mer än bara undervisa, han visade oss också hur man kan ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna”.¹²

Kristus visste hur man tjänade andra på ett fullkomligt sätt. När Frälsaren räckte ut handen lyfte han dem han rörde vid och de blev starkare och bättre människor tack vare det.

Om vi är hans händer, bör inte vi göra likadant?

Vi kan älska som han

Frälsaren uppenbarade det fullkomliga sättet att prioritera i livet, hemmet, församlingen och samhället när han sade att kärleken var det viktiga bud på vilket ”hela lagen och profeterna [hänger]”.¹³ Vi kan tillbringa alla våra dagar som besatta av livets goda saker, lagen och en lång lista av saker att göra, men om vi försummar de viktiga buden missar vi hela poängen och blir som ”moln utan vatten som drivs bort av vindarna [och som] träd utan frukt”.¹⁴

Om vi inte känner den här kärleken till Gud Fadern och vår nästa är vi bara skuggan av hans kyrka — utan innehåll. Vad är vår undervisning värd utan kärlek? Vad är vårt missionsarbete, vår tempeltjänst eller vårt välfärdsarbete värt utan kärlek?

Det var kärleken som inspirerade vår himmelske Fader till att skapa vår ande,

den ledde vår Frälsare till Getsemane örtagård för att friköpa oss från våra synder med sitt eget liv. Kärleken är frälsningsplanens ädla motiv, den är nyckeln till all lycka, den alltid flödande källan till helande, det dyrbara hoppets ursprung.

När vi räcker ut vår hand och hjärta mot andra i kristlig kärlek händer något underbart med oss själva. Vår egen ande helas, förädlas och blir starkare. Vi blir lyckligare, fridfullare och mer mottagliga för den Helige Andens viskningar.

Av hela mitt hjärta och själ tackar jag vår himmelske Fader för hans kärlek till oss, för att han gav oss sin Son, för Jesu Kristi liv och exempel och för hans syndfria och osjälviska offer. Jag gläds i vetskapen om att Kristus inte är död utan har stigit upp ur graven! Han lever och har återvänt till jorden för att återställa sin myndighet och sitt evangelium till människan. Han har givit oss ett fullkomligt exempel på det slags man eller kvinna vi bör vara.

Denna påsksöndag, och varje dag, när vi begrundar i vördnad och förundran hur vår Frälsare omfamnar, tröstar och helar oss, låt oss besluta oss för att bli hans händer, så att andra genom oss kan känna hans kärleksfulla omfamning. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 26:24–25, 28; kursivering tillagd.
2. Se Luk 18:9–14.
3. Rom 3:23.
4. L&F 18:10.
5. Mosiah 18:9.
6. Se Alma 7:11–13; L&F 19:16.
7. Ords 17:17.
8. Se Clarence Cook, "Abram and Zimri", *Poems by Clarence Cook* (1902), s. 6–9.
9. Se Matt 22:39.
10. Se Matt 7:12.
11. 1 Kor 13:1.
12. Se L&F 81:5.
13. Matt 22:40.
14. Se Jud 1:12.